Okraj rozhrania, hĺbka čiary

Povieš si: Nepovedz nič.
Rozkráčaš sa zavŕbeným brehom,
strastiplnou trstinou.
Ale ako sa používať?
Kedy začnem môcť?
Kedy môžem začať?
Azda teraz v samote: Obklopený!
Breh je plynulý ako podlhovastá smrť.
A: Kam len stúpiť- ta či ta?
Pozor na vajíčka chriašteľov, priatelia...
Rozhranie je rozihrané a na vážkach.
Na kraji (slza) odkrajuje
z obáv, keď šíry plyniem
vodorovne do hlbín.

Tieseň

Strnádky nôtia.
Pozemský čas sa kráti.
Neopísateľná čižma ho pučí.
Prehodnotiť vžité...
Nad trávou rednú kríže
smerom k zarazenosti.
Ako keď sa náhle
a celkom nečakane zlomí strom, ktorý
tu stál celé veky naveky.
A táto záhrada je bez neho taká
nepredstaviteľná,
ach, taká prirodzená!

Troche(je) ťažoby

Hybko redne Svarog, puká Brahma.
Noe usnul. Rieka siaha po most.
Slepé kura piští ódy na hmat.
(Náhodám vždy treba trocha pomôcť:

Tušiac v kale plávajúce steblá.
Maloleto veľkolepé výhry.
Zdochlinky striel, ktorým sme sa vyhli.
Chuť zrásť s krásou kým je ešte teplá...)

Poniže hviezd ktosi pečie lokše.
Smiech má vôňu švábkového cesta.
Stal som sa ti. A Nič prišlo o kšeft.
Ani neviem: Mohol som sa nestať?

Noc má trúchle poníkove oči.
Mladosť zdrhá. Vidno už len zadok.
Jas pustôt vo vyrúbaných sadoch.
Pne, od ktorých v pomykove bočím.

Letokruhy ako staré platne
točia svoju rozpukanú hudbu.
Tvárou k sebe občas tuho zatnem
do lživého s odklínadlom „Buď buď

alebo nie. Žiadne kompromisy."
Snorím v troskách detsky holých dávien,
vlastniac tep a trocha pevné zdravie,
kým pátos, čo za nič nestál- visí.

Takže: Dozrieť... Dovidieť až za roh,
kde sa srdce prudko stáča nikam.
Dobré slnká zapadajú v baroch.
A v tackavom oku choro bliká

zrkadlenie. Svetlotiché. Lunie.
Tokajúca daromnosť, čo zvádza
slepé kura pišťať song o žiadzach.
O ťažobe, ktorú načim uniesť.

Súboj

Tak je, bratia, sestry:
Hoci je strecha opravená
a v západnom Tichomorí
pre mňa práve lovia tuniaka,
prišla ranná namrzenosť- rozložitá
huňatá koza, čo nás drží mimo hry.
V čírej jednoznačnosti zjaví
oceán nejasien, čo nechce ohlávku.
Z obdĺžnika na nebi sa usmieva
zhovievavý náčelník- víťaz volieb.
Ako v nervóznom sne: Hľadám
dar zapotrošený na dne plecniaka.
Ó Hekaté,
z hlbokej noci niet kam domov!
Zmeraviem pred búrkou,
na myslenej čiare čakám na:
Tas, Popolvár!
Už cítiť ozón.
Dlho som ťa potajomky sledoval
na krvou skropených
eurázijských hrudách.

Opustila si ma zaujatého
marením svojich plánov,
zablúdeného v rituáloch, obsesiách.
Obchádzajú ťa svorky oblúd.
Túžia ťa dostať- mäkkú, oblú.
Zostáva, ako vždy:
Snímať hmýrivé planiny
a nakoniec zo seba skočiť...
Hypnotizujem
prvý zo siedmich. Smrteľný.
Ja sám, ja sám!
Hoci sa na sklonku kazím,
z tohto ma nik iný nevyseká.
Potrebujem dôkaz!
(Caput draconis!
Kotrbku pýchy!)

Vždy som obdivoval
britvy fialiek- ako poľahky
utínajú z temna.

V dužine

Vravíš: V ostatnom čase sme
nežnejší ako bežne
bežnejší ako inokedy.
No a v nočných vlakoch nás nenájdeme.
Bosá, v pätách s bielym psíkom,
utieraš prach z biologických hodín.
Obaja hudieme: Len neovdovieť!
Požehnať nekrájateľnosť:
Guľatú vôňu z dvoch polovíc-
dôkladne zmiešaných...
...kýmsi veľmi prajným.